

Кіровоградська область
місто І. Н. Кіровоград
№ 21

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 3 грудня 1939 р.

Субота, 16 лютого 1985 року

№ 21 (3528).

Ціна 2 коп.

У числі перших на своїй ділянці, виконавши у соціалістичне змагання за гідну зустріч 40-річчя Великої Перемоги, слюсар-складальник Третьяковського відділення сільгосптехніки Олександр ПЕТРОВ (на знімку) ударно несе трудову вахту.

Свої змінні завдання комсомолець стабільно виконує на 110 процентів.

Фото В. ГРИБА.

Знам'янський район.

РЕПЛІКА

Сім раз відміряй...

Інформація в газеті. Редакція завжди дбає про те, щоб вона була оперативною, змістовною, переконливою за фактами. Часто редакція одержує інформацію з місць, яка збагачує газету. Але ще бувають випадки, коли... Вісім, все по порядку. Кілька днів тому мені довелося зателефонувати у Добровеличківський район комсомолу. Трубку взяла інструктор Раїса Гуманенко. Я запитав, хто з молодих тваринників іде у районному соціалістичному змаганні попереду.

— Зараз я не готова відповісти, — говорить Раїса, — через годину зателефонує в редакцію.

Через кілька годин Раїса передала інформацію. Правда, їй довелося ще раз уточнювати планову цифру щодобових приростів живої ваги тварин на свинокомплексі колгоспу імені XXII з'їзду КПРС: вона виявилася заниженою — 186 грамів. Р. Гуманенко називала цифри, комсомольців — передовиків, складові успіхів тваринників.

Зокрема, в інформації йшлося про те, що тварини одержують різноманітні за кормовими компонентами корми.

Але, як не дивно, цифри і факти у наведеної інформації виявилися далекими від реальних. Як повідомив економіст колгоспу імені XXII з'їзду КПРС М. І. Сурдуй, тваринники свинокомплексу не справляються з доведеними завданнями — одержати 380-грамові прирости живої ваги свиней, а не 186, як інформували з райкому. І основна причина відставання — недостатня високопоживних кормів. Багато свиней майже не добавляють у вазі.

Що це? Дезінформація? Користування райкомівцями застарілими фактами? Чи просто безвідповідальність? Тут, гадаємо, доречно нагадати відповідальним працівникам райкому комсомолу одне красномовне правило: сім раз відміряй, один раз відріж.

Д. БЕЗТАКА, завідувач відділом комсомольського життя газети.

— БІЛЬШЕ всього я люблю троянди, їхній пишний цвіт. Взагалі квіти люблю — як, мабуть, і кожна жінка. У нас із Валею Русиною у кімнаті знаєте скільки всяких квітів — і живих, і намальованих?

Слухаючи Ірину голос — співучий, м'який, я б сказав, приємного тембру, навряд чи зможеш чітко уявити її в шумному механоскладальному, за токарним верстатом, де все виблискуює металом, де і розмірене двигіння машин, і гудіння вентиляції, і короткі уривчасті репліки робітників — усе сповнене внутрішньої динаміки, руху, устремління...

Ремонтно-механічний завод імені Таратута був першим у її трудовій біографії. Тут починала після закінчення Кіровоградського машинобудівного технікуму контролером. Сюди вирішила повернутися після вимушеної перерви трох згодом. Прийшла до цеху поздороватися з людьми — тут її не забули, — і зустріла дівчат із бригади Галини Нетребенко.

— Ти йди до нас у зміну, — мовила їй тоді півжартوما Надія Динькова, — як захочеш, буди твоєю наставницею, — і всі заусміхалися, бо тоді Наді самій ледве виповнилося двадцять.

Та начальник першого механоскладального Ю. С. Григор'єв, який чув розмову, сказав Ірині:

— Між іншим, Надя діло каже. Посада контролера від тебе нікуди не втече. А бригада дуже хороша — ти ж сама знаєш.

За кілька днів Ірина вже була в бригаді. Її зарахували токарем другого розряду.

— Значино, — каже І. Ляшенко, — тепер я розумію, що то був великий аванс. Адже у нас технологічний процес побудований так, що кожен токар виконує одну з послідовних операцій. І якщо хто відстає, то не стримує всю бригаду. Я тоді, чесно кажучи, не могла працювати нарівні з усіма, хоч і старалася. Дівчата мені весь час допомагали, підтримували. І докорів я одних не чула, хоч, може, й заслуговувала зрядка. Так що всім, чого навчилася і чого досягла в токарній справі, я цілком зобов'язана своїй бригаді. А всім тим, чого я досягла взагалі у житті — Радянській державі. І мамі своїй зобов'язана. Вона мені пода-

рувала життя, вона вчила мене жити на світі.

ІРИНА мама, Л. М. Ляшенко, живе в Аджамці. Вони часто збираються разом, найчастіше у вихідні — Ірина, її мама, маміна мама — Марія Захарівна, Іринин брат Микола з дружиною Тонею та сином Олегом. Це їхня сім'я.

У такі суботні дві Ірина прокидається, раніше — автобус на Аджамку відправляється близько сьомої ранку. В такі дні у неї буває, як правило, гарний настрій — од. передчуття зустрічі з рідними людьми, з домівкою, із краєм дитинства.

Багато води сплило у

ти. Чи словом, чи ділом. Це людність колективістів, це колективізм у сотнях звичайних, буденних проявів.

Тому можна зрозуміти, чому й сама Іра з такою радістю розповідає про все хороше, що є в житті кожного з її найближчих людей: про те, які гарні доньки-близнята підростають у майстра І. Д. Онуфрієнка і про те, яку прекрасну квартиру виділив завод молодій сім'ї у дев'ятиповерховому будинку, зведе-

РОЗПОВІДАЄМО
ПРО КАНДИДАТА
У ДЕПУТАТИ
ОБЛАСНОЇ РАДИ

ІРИНА ВСТИГАЄ СКРІЗЬ

річці Аджамці з тих пір, як навчала вчителька К. С. Ляшенко семилітню Ірину писати перші літери, як читала для неї та її однокласників такі цікаві то- нешкі книжечки, як...

— Не тільки сентиментальні «вперше», — каже Ірина, — вперше прочитана книга, вперше написане слово, перша перемога на шкільних спортивних змаганнях, перша п'ятірка на екзамені — оживають в моєму серці, шойло приїду додому. Тому що вертаюся додому не як до свого початку, але як до місця, де часточка мене, як до частини мого внутрішнього світу.

Я зрозумів Ірину. Зрозумів, чому так сказала, коли трохи згодом вона почала розказувати про бригаду, про подруг по зміні — А. І. Шавленко, Т. Д. Угленко, О. В. Реп'ях, Л. В. Прокопенко, про бригадира Г. П. Нетребенку, про майстра зміни 28-літнього І. Д. Онуфрієнка. Я рантом зрозумів, що єднає їх усіх, їх спільні друзі і колеги, скажімо, із її першою вчителькою К. С. Ляшенко — добросердою, терплячою, вимогливою. Ім'я йому — людність. Вміня зрозуміти, вибачити, коли треба, може, й насваритися, але обов'язково допомог-

ному якраз навпроти заводської прохідної, про лавослілля, яке відбувається незабаром у бригадира Г. П. Нетребенку... Можна зрозуміти й ширшу радість бригади, коли на загальних зборах робітників заводу Ірину Ляшенко висунули кандидатом у депутати обласної Ради народних депутатів.

Сама Іра того дня якраз була на лікарняному. Через грип нікуди не виходила. Першою звістку про те, що її висунули кандидатом, принесла Наталка Гуманенко з механічного. А потім і вся бригада її вітала.

А 7 лютого була зустріч із представниками робітничих колективів рідного заводу, «Гідросил», виробничого об'єднання «Дружмаш», «Союздруку» та інших підприємств і установ району. Серед кандидатів у депутати Кіровоградської обласної та Кіровоградської районної Рад, які того дня брали участь у зустрічі в актовому залі середньої школи № 14, вона була чи не наймолодшою. Але Ірина не зніякла, не розгубилася — відчувала, що не себе одну представляє тут, перед зібраними незнайомими людьми, а — колектив. Колектив, який надіється на неї, довіряє їй.

КОЛИСЬ у Ірини була своя дитяча мрія. Вона мріяла стати... юристом. Любила та й зараз любить читати книжки про людей мужніх, сміливих, готових один на один боротися зі злом, з усім, що завдає нам. Життя ж привело її до заводського цеху.

— Не жалкуєш, що так вийшло? — запитав я її на прощання.

— Я полюбила свій завод, — сказала Ірина, — полюбила свою робітничу професію. Зрозуміла, що й тут людина має до чого докласти сил, що й тут потрібні переконання, віра в свою справу. Тому зараз я хочу здати на 3-й розряд токаря, вчуся після роботи. Але і давня мрія залишається. Тільки якщо можна, то вступатиму на юридичний заочник, щоб без відриву від виробництва — жалі кидати свою бригаду...

Так, із заводом, його людьми комсомолка І. Е. Ляшенко пов'язує багато. І не лише на виробництві. Любить Ірина музику, танці, бере участь у підготовці вечорів відпочинку. Вона член ради гуртожитку. Гордиться тим, що гуртожиток у заводу благоустроєний, сучасний. Вона й сама дещо робить для доброї слави підприємства — зокрема спортивної. Торік представляла колектив на змаганнях з багатоборства серед підприємств Держкомсільгосптехніки УРСР і повернулася додому переможцем.

У неї такі багато захоплень, які поєдналися часто несподівано, — скажімо, як замішування квітами, природою і робота, пов'язана з металом — на ділянці виготовляють алюмінієві втулки до насосів НШ-32 та НШ-46. Вона любить спорт, простір, рух — і годинами може просиджувати за цікавою книгою. Завжди активна у громадському житті, вона вміє залишатися сором'язливою, стриманою у стосунках з товаришами — це теж, згодиться, не всім вдається. Одне у неї незмінно — вона ніколи не відгороджується од людей. Та, мабуть, інакше і не можна у наш стрімкий, сповнений перемін, труда, держання, прекрасний час. В час, коли нам, молодим, довірено так багато, коли ми можемо і хочемо виступити зробити якомога більше — для себе, для всіх, для майбутнього.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ.
м. Кіровоград.

Поліклініка вдома

Під свою опіку взяли ветеранів Великої Вітчизняної війни, які проживають у Калінінському районі обласного центру, студенти Донецького медичного інституту. Об'єднавшись у кілька шефських бригад, вони у вільний від занять час відвідують літніх людей вдома, стемнать за станом здоров'я своїх підопічних, роблять їм необхідні процедури.

Студенти організували також черговий пост у гуртожитку: адже багатьом з людей похилого віку вже важко ходити у поліклініку. Подзвонивши сюди, хворий може у будь-який час доби одержати консультацію по телефону або попросити про послугу.

С. САВЧЕНКО,
кор. РАТАУ.

«АЛЕ РАЗОМ З ТИМ...»

засіданнях комітетів комсомолу колгоспу «Дружба» та Деріївської СШ.

Розроблено конкретні заходи по усуненню напівних недоліків у роботі по закріпленню молоді в сільськогосподарському виробництві. Із 24 минулорічних випускників школи 8 залишилися працювати в колгоспі. На зимово-стійловий період трьох з них направлено працювати механізаторами в тваринництво.

Рішенням комітету комсомолу СШ на базі школи створено дві ланки юних зарпників, в яких працює 12 старшокласників. Члени цих ланок щотижня проходять виробниче навчання на базі молочного-варних ферм колгоспу. За старшокласниками закріплено досвідчених майстрів машинного доїння. Спеціалісти господарства систематично проводять із ними заняття.

Начальника штабу «Комсомольського прожектора» колгоспу Світлану Троценко зобов'язано активізувати роботу штабу в період зимівлі громадського тваринництва.

Членами районного штабу «КП» проведено рейд-перевірку роботи кормощів господарств району. Матеріали рейду обговорені на засіданні штабу, а також передані на розгляд комітету народного контролю.

ФЕСТИВАЛЬНА ОРБИТА

XII МОСКВА 1985

Головне — чітка координація

Вже три місяці комсомольці міста всю свою роботу по підготовці до фестивалю будують на основі плану, який координує зусилля первинних організацій, колективів Палацу культури імені Леніна, молодіжних клубів і об'єднань, рад гуртожитків. Вирішили провести огляд-конкурс колективів художньої самодіяльності підприємств виробничого об'єднання «Дніпроенергобуд» і району приурочений XII Всесвітньому фестивалю молоді і студентів та 40-річчю Великої Перемоги. Комсомольські комітети міста використовували для пропаганди ідей і завдань фестивалю найрізноманітніші форми масової роботи. Наприклад, у минулому році в системі комсомольської політосвіти Світловодська вперше почали діяти три школи по вивченню курсу «Актуальні проблеми молодіж-

ного міжнародного руху». За програмою курсу «Ідеологічна боротьба і молодь» працює 29 шкіл, тут навчається 659 чоловік. У більшості комсомольських політшкіл міста вже відбулися додаткові заняття з історії міжнародного молодіжного і фестивального руху. Для інформування молоді міста про мету й завдання фестивального руху, про вклад у цю спра-

фестивалю, стала гармонійним доповненням і продовженням ініціативної роботи на місцях.

Понад 30 героїв-підпільників «Молодої гвардії», «Спартак», воїнів-земляків зарахували до своїх колективів краєц КМК Світловодська. Зароблені ними гроші перераховуються у Фонд миру та у фонд фестивалю. Понад 12 тисяч юнаків та дівчат,

ході зачинили для світловодців стали ярмарки солідарності, організовані місцевим піонерським штабом «Факел». Іграшки, художні виробы для продажу на таких ярмарках підготували гуртківці Палацу піонерів та школярів, дитячий літліткового клубу, інших позашкільних закладів. А ще, знову ж таки за прикладом спілчан-виробничників, діти підготували концерт, коніг за який будуть перераховані у фонд фестивалю.

Велику роботу здійснено КДМами середньої школи № 10 імені Г. Димитрова та школи-інтернату імені Е. Тельмана у підготовці до свята «Фестиваль у Москві — фестиваль скрізь». А комсомольці СШ № 3 провели у себе конкурс політичної пісні «Зарастуй, фестиваль!».

«Час, події, люди», «Од Гавани до Москви» — так називалися засідання міського політклубу старшокласників, які відбулися недавно. Ці акції мали великий успіх серед учнів. І коли на турбазі «Славутич» відпочивали під час зимових канікул юні афганці, кидівці школи-інтернату запросили їх до себе в гості. Зустріч вилилася у справжню демонстрацію взаєморозуміння, дружби, єдності в боротьбі за мир.

О. ПОКРОВСЬКИЙ,
другий секретар Світловодського міського комітету ЛКСМ України.

Назустріч форуму молоді

ДЕЛІ. Тиждень радянського кіно, присвячений наступному XII Всесвітньому фестивалю молоді і студентів у Москві, відкриває тут у Будинку радянської науки, культури і мистецтва. Деліці зможуть познайомитися з художніми фільмами про молоді, а також з документальними кінострічками, які розповідають про Радянський Союз, про юних спортсменів СРСР про розвиток художньої і науково-технічної творчості радянської молоді.

(ТАРС).

З ІСТОРІЇ ФЕСТИВАЛЬНОГО РУХУ

«За солідарність, мир і дружбу!» — так звучав заклик IX Всесвітнього фестивалю молоді і студентів, що проходив у Софії влітку 1968 року. Його учасниками стали 18 тисяч представників молоді із 137 країн.

ЯКЩО минулого року у нас скоїли правопорушення 16 учнів, а всього в училищі їх 955, то це, як бачите, складає мізерний процент. Кажу це не для виправдання, а з тим, щоб ні в кого не склалися враження, що в ПТУ суцільні правопорушення вчаться.

Авторська ремарка. Все ж такі думки побутують і часом висловлюються в досить несподіваній формі. Якось у четвертій міській школі я бесідувала з однією випускницею. Характеризуючи когось із однокласників, моя співрозмовниця нехвально поморщилася: «З нею нецікаво, вона ходить у «клітку» (так вона назвала танцювальний клуб у парку). Де, виявляється, нічого робити — «там одні невиховані петеушники»...

— Петре Михайловичу, але ж, з'явившись одного разу, дещо упереджене ставлення до учнів ПТУ не зникає, отже, чимось підкріплюється?

— Справді, контингент у нас складний. Хіба ж секрет, що для хронічних трієчників часто і школа, і батьки найперспективнішим вважають шлях у профтехучилище. Бо навздож йому, думають, десятий клас — в інститут не пройде, тільки роки прогає.

— В училищі є де цікаво й організовано провести дозвілля. Ось бачила в коридорі на дошці об'яву за прошення на заняття волейбольної і парашутної секцій, гуртка художньої самодіяльності, і про «Ну, мо, хлопці!» читала.

— Так. І ходять туди багато учнів, і педагоги наші стараються залучати пасивних до корисних занять. Та окремі шкідливі схильності нам ламати важко. Ось, наприклад, є постановва Держкомітету СРСР по профтехосвіті — на території училищ не курити. І все ж часто бачу учнів, які курять. Робиш їм зауваження, але...

Авторська ремарка. Як повідомля нещодавно тижневик «За рубежем»,

близько 20 мільйонів американців за останні роки кинули курити. Коли вже у США — країні, де кроку не ступиш без наявної реклами тютюну, спостерігається така тенденція, значить, мають під собою реальний ґрунт грізні застереження медиків, наприклад, такі: курці хворіють на рак легень у 20 разів частіше, ніж ті, хто не палить...

— Чи є у боротьбі з курінням метод дієвіший, ніж заборона і стомливі обсмикування?

— Вважаю, що є. Це

вплив авторитету. Не тільки офіційного (викладача, майстра), а й когось ближчого — друга, подруги. Помічав, коли хлопець зустрічається з дівчиною і вона не хоче, щоб він курив — слухає! Аби ж усі дівчата не дозволяли димити в їх присутності, це б хлопців дисциплінувало.

— Гуртожиток у вас по-

руч з училищем, виходить, учні постійно на очах у старших. Що, контроль із їхнього боку недостатній, раз є правопорушення?

— Уявіть собі, багато «грівів» у нас числяться за місцевими жителями.

— Причини?

— Одна з них — нездовільна організація дозвілля підлітків за місцем проживання. От на Балашихі живуть десь до 50 наших учнів. Вечорами — хто де, спробуй майстрам придивися за кожним. А якби ми знали, що у такий-то день більшість із них, скажімо, на дискотеці в будинку культури — тоді інша справа. Пішли б туди і бачили б, як учні себе поведуть. Це стало б можливим тоді, аби рай-

ком і міськом комсомолу давали нам запрошення на якісь заходи, що відбуваються в місті чи в інших навчальних закладах.

— А хіба у вас в училищі не буває вечорів?

— Бувають. І танці, й дискотека. Але часто учні хочуть побувати і на тих заходах, що проводяться для молоді у місті.

У КОНФЕРЕНЦІАЛІ
Кіровоградського СПТУ № 2 імені Героя Радянського Союзу О. С.

Егорова на сцені сиділа президія, за трибуною змінювалися оратори, між рядами часом пробігав шепіт — словом, панувала звична обстановка ділових зборів. Цього разу на них підбавили підсумки роботи колективу училища за минулий рік і бралися соціалістичні зобов'язан-

ня на нинішній. Один за одним зачитувалися пункти. «Намітити... виконати... справитися... не допускати правопорушень серед учнів», — записувала я в блокнот.

— Петре Михайловичу, а що ви скажете про вплив батьків?

— Як нам важко компенсувати те, що школа недодала дітям, так само школі складно латати дірки в характері, сформованому в неблагополучній сім'ї. Отак одне за інше... Батьки — це перший приклад для наслідування як хорошого, так і поганого. От прийдіть хлопець із села після вихідних і пригортає товаришів домашні-

ми пиріжками, яблуками і... самогоном. Удома не додзвонився, що відбувається з ним, а він беззастовою. Чи знають такі батьки, що байдужістю вони складають фундамент свого майбутнього горя?

Авторська ремарка. За статистичними даними, приблизно 75 процентів зумисних тяжких злочинів проти особистості

і не знала, що дозвезеться до останньої фрази повернутися. Такі плани на майбутнє, такі перспективи, такі можливості для їх виконання (училище — серед найкращих у місті по умовах для навчання і побу-ту) — і раптом: «24 учні СПТУ-2 знаходяться на обліку в інспекції у справах неповнолітніх»...

НА СЕБЕ

Чого не вистачає цим хлопцям і дівчатам, чому вони йдуть на правопорушення чи й на злочини — прокурор міста М. П. Мохонько назвав серед них викрадення спиртного з кіосків, мопедів, хуліганство... Сьогодні на нашій запитання щодо морально-правового виховання юнаків і дівчат відповідає заступник директора СПТУ-2 з навчально-виховної роботи П. М. ПАСІЧНИК:

(вбивств, тяжких тілесних ушкоджень, зґвалтувань тощо), 90 процентів хуліганських дій, 75 процентів грабунків, розбоїв, більше половини крадіжок особистого майна здійснюється у стані сп'яніння...

— Чи пробує ваш педагогічний колектив якось «виховувати» таких батьків?

— Збори скликаємо, де розкажемо, роз'яснимо, просимо. Прокурор міста

Микола Павлович Мохонько бесідував із батьками, чий діти стоять на обліку в інспекції у справах неповнолітніх. Керівники груп бувають в учнів дома.

— А з учнями яка робота ведеться? Як училище думає справитися з пунктом соціалістичних зобов'язань про викоринення правопорушень?

— Нині у гуртожитку діятиме гурток правових знань. Помічник прокурора міста Л. В. Котляр читатиме там лекції. Комітет комсомолу і унпрофком активізують роботу рад профілактики правопорушень у групах. Кожна третя п'ятниця місяця у нас — день правових знань. У ці дні проводяться підбиття з творами А. С. Макаренка, В. О. Сухомилинського; учні готуватимуть

реферати на юридичні теми...

Авторська ремарка. Мені пригадался документальний фільм про одне з кийських ПТУ. Там, як навчальний матеріал, на заняттях із правового виховання використовувалася художня стрічка «Інцидент» (про сміливість і боягузтво різних людей при зіткненні з хуліганіями). Учні дивилися фільм і потім розбирали кожну ситуацію, оцінювали з точки зору моралі і права поведінку кожного персонажа. І ось лист із Головної школи. Вихователь місцевого СПТУ-38 Г. Рижак повідомляє, що в день правових знань учні переглянули і обговорили фільм «Без права на помилку»...

— Як позитивні зміни в системі профтехосвіти впливають з реформою школи?

— Сподіваємося, що тепер у загальноосвітніх школах у зв'язку з інтенсифікацією трудового навчання раніше і чіткіше

визначатимуться професійні схильності дітей і пов'язатимуться трудові навички. Важливо не тільки те, щоб ішли до нас добре встигаючи з усіх предметів учні — нам потрібні ще й люди, які справді хочуть бути будівельниками.

Авторський коментар. Що в цьому СПТУ можна дістати висококласну професійну підготовку, я переконався наочно, коли ми з Петром Михайловичем оглядали розкішний спортзал, споруджений самими учнями. І він був не порожній, тут тренувалися. І експозицію музею бойової і трудової слави радянського народу учні добре оформили.

Не можна не погодитися з правомірністю намічених в училищі заходів по налагодженню виховного процесу. Але хотілося б зауважити ще ось що. В бесіді зі мною викладач СПТУ-2 Л. М. Лисюк назвала ще одну суттєву причину обурливих вчинків окремих підлітків: «Відсутність самоконтролю».

Що ж, справедливо. У цьому зв'язку, мабуть, доречним буде побажання на адресу всіх педагогів і батьків: не прагніть добиватися будь-якою ціною послуху — аби, мовляв, робив, що кажуть. Він робитиме, поки над ним стоять, а якщо доведеться самому приймати рішення — руки опустять. І небажано підкажчик тут як тут з'являється. Набагато важливіше виробити в дитині здатність виявляти ініціативу і завжди дивитися на себе збоку. Давати оцінку своїм діям. «Чи гарно я вчинив? Як це сприйняли оточуючі? До яких наслідків це призведе? Чи варто це робити?» Людина, котра завжди ставить перед собою ці питання і досконало шукає на них відповіді, як правило, не завдає неприємностей батькам, товаришам, суспільству. І собі ж.

Н. ДАНИЛЕНКО.

ТРИВАЄ МІСЯЧНИК ОБОРОННО-МАСОВОЇ РОБОТИ

Подвиг батьків — юності стяг

НОВОУКРАЇНКА. Тут, у філіалі Кіровоградської автошколи ДТСААФ, в перервах між практичними і теоретичними заняттями, регулярно влаштовують бесіди про славі бойові традиції Радянської Армії, подвиги героїв-земляків. Три-чотири рази на тиждень, наприклад, розмова про М. І. Мокряка, який в грудні 1918 був військовим комісаром, а потім учасником громадянської війни. Він героїчно загинув в бою з денікінцями, по смертю нагороджений орденом Червоного Прапора.

Почувано М. І. Мокряка в Москві на Красній площі біля Кремльської стіни. Кращі випускники автошколи Сергій Чеботарьов, Геннадій Силенько, Володимир Савенко, Микола Гарасов, які недавно склали екзамен, розповіли про подвиг М. І. Мокряка в перших організаціях оборонного тозариста.

КОМПАНІЙКА. «Ветеран живе поруч» — так називали свою операцію учні Компаніаскої середньої школи, яку вони проводять на честь 40-річчя Великої Перемоги. Члени загону тимурівців В. Вільховецький, А. Безкросна, С. Шевченко, О. Паврусенко, інші їхні ровесники збирають спогади колишніх фронтовиків, які живуть поруч з ними, в сусідніх будинках, пишуть твори про історію їх бойових орденів. Скажімо, піонери-п'ятикласники пройшли вулицю імені Шевченка, завітавши до ветеранів, які мешкають тут, і попросили їх згадати про червень 1941-го і травень 1945-го.

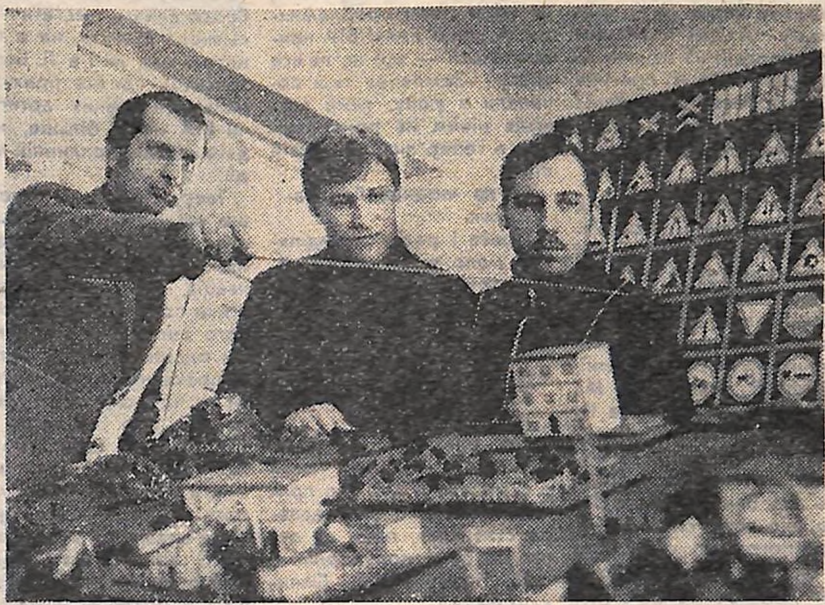
Багато цікавих героїко-

патріотичних акцій в дні місячника оборонно-масової роботи проведено в Живинівській восьмирічці. Надовго запам'ятається школярам усний журнал «Книга в солдатському строю». Перед тим, як почалося обговорення творів К. Симонова, О. Фадеева, О. Суркова, з

учнями повели розмову про подвиги радянських воїнів у роки Великої Вітчизняної війни і сьогоднішній Радянських Збройних Сил офіцер запасу Г. І. Скрипка та колишній випускник школи В. М. Коломієць, котрий нещодавно повернувся з військової служби.

Після стартів на вогнево-му рубежі дтсаафіці Компаніаски завітали в районну бібліотеку, де оглянули книжкові виставки «На героїчній рівняємо крок», «Безсмертний подвиг батьків — юності нашої стяг», «Книга, обплена війною».

ОЛЕКСАНДРІЯ. Складаючи разом з дтсаафіцями план роботи на період місячника, комсомольські активісти виробничого об'єднання «Олександрівугілля» вирішили організувати змагання з військово-прикладних видів спорту, зустрічі з колишніми фронтовиками, влаштувати лекції і бесіди на військово-патріотичні теми. На допомогу ідеологічним працівникам прийшли ветерани партії Б. К. Веселоський, Ф. Е. Рябцев, М. М. Суворов, Т. М. Шумська, М. М. Воробйова. У виробничих колективах вони виступили зі спогадами про буремні дні Великого Жовтня, громадянської війни, розповіли молодим робітникам брикетної фабрики «Байдаківська», членам трудових колективів відділу робітничого постачання, вантажно-транспортного управління, інформаційно-обчислювального центру про визволення Олександрії від німецько-фашистських загартників. А колишні фронтовики, зустрічаючись з юнаками та дітьми, згадували підпільників Л. М. Сидоренка, Я. К. Яковенка, М. Д. Олешенка, танкістів роти старшого лейтенанта Л. О. Баранникова, які лише в одному бою розгромили ворожий військовий ешелон з солдатами і офіцерами, знищили 58 гармат, 6 складів з боєприпасами.

Кіровоградська автошкола ДТСААФ. Клас викладача Івана Миколайовича Бульдовича тут вважається одним з кращих. Після практичних та теоретичних занять учні курсанти дали слово скласти заліки на відмінно.

На знімку: І. М. БУЛЬДОВИЧ з відмінниками навчання Олександром ГОЛІНЬКОМ і Олегом МІГУЛЕЮ під час чергового заняття з правил дорожнього руху.

Фото В. ГРИБА.

Колонка запитань і відповідей

Так віднині називатиметься нова рубрика газети. Читачі можуть запитувати про все, що їх цікавить, про що вони хочуть дізнатися. Відповіді на запитання даватимуть компетентні спеціалісти.

З'являтиметься рубрика в газеті орієнтовно раз на місяць (в другу суботу місяця). Врешті, періодичність її залежатиме від кількості запитань. Сьогодні газета дає відповідь двом нашим читачам.

Як працюють приймальні пункти?

Л. Мельникова з Бобринця хотіла дізнатися де знаходиться в місті Кіровограді пункт прийому вторинної сировини та як вона одніється. Зокрема макулатура.

Редакція звернулася до директора обласного загальнообласного виробничого пункту І. Ю. Нікітшова, який повідомив, що в обласному центрі є кілька приймальних пунктів вторинної сировини. А саме: по вул. Пролетарській, 22; Карла Лібкнехта, 76; по провулку Василівському, 8; і при виробничому об'єднанні «Друкмаш» (вулиця Волкова, 2).

Всі пункти працюють з 10 до 19 години, обідня перерва з 14 до 16, вихідні — неділя, понеділок.

В місті також працює пересувний приймальний пункт. Про його роботу і місцезнаходження можна довідатися по телефону 3-01-77. За кожен кілограм макулатури виплачується 2 копійки і за 20 кілограмів видається талон на придбання книги. Іноді книги (при наявності їх) можна придбати у пункті одразу.

Коли міняєш роботу

Наша читачка з колгоспу імені Леніна Долінського району Т. Є. Стеценко в листі до редакції розповідає, що з кожним роком їй стає все важче працювати на тракторі (механізатором Т. Є. Стеценко трудяться вже двадцять років), а до пенсійного віку ще далеко. «Чи можна мені перейти на легшу роботу, і чи не втрачу при цьому я в розмірі пенсії?».

Листа ми направили в обласний відділ соціального забезпечення, на який нам відповів заступник завідувача Д. П. Сідун:

— Згідно з пунктом № 16 «Положення про порядок призначення і виплати державних пенсій» жінкам, які пропрацювали не менше 20 років (в тому числі не менше 15 років трактористами-машиністами) у колгоспах і радгоспах та інших державних підприємствах і організаціях, пенсія за старістю призначається при досягненні 50 років. При цьому пенсія може нараховуватися за бажанням пенсіонера виходячи з середньомісячного зарплатку за будь-які п'ять років роботи підлягає спеціальності тракторист-машиніст.

Розплата

Бувають у житті народів трагічні події, які приносять горе не тільки одному поколінню, — наслідки їх відбиваються на житті наступних поколінь. Трагедією вірменського народу стала кривава акція геноциду, вчинена правителями Османської Туреччини сім десятиріч тому. У 1915—1916 роках було знищено понад 1,5 мільйона вірмен, більше 600 тисяч вигнано в пустелі Месопотамії, де більшість із них загинуло. 300 тисяч вірмен знайшли сховище в Росії. Частина втікачів осіла в країнах Близького Сходу, Європи й Америки.

Тікачи з рідної землі ремісники, селяни, інтелігенти, представники різних політичних партій, родичі, друзі й вороги. Забирали з собою свої улюблені предмети, погляди, звички. Тому до сьогоднішнього дня вірменські общини за кордоном — явище зовсім не однорідне. А тут ще — вороже оточення, реальна загроза асиміляції...

Повністю пережила на собі наслідки геноциду сім'я Аветіса Давтяна. Батько його в роки першої світової війни був призваний в турецьку армію, потім потрапив у російський полон, де й перейшов у загін героя національно-визвольної боротьби вірмен проти турок генерала Андраніка. 1920 року повернувся в Туреччину зі слабкою надією знайти дружину й дочку і, звичайно, не тільки не відшукав рідних, а й взагалі не зустрівся з земляками. Оселився в Греції. Одружився вдруге, а в 1932 році з дружиною й сином переїхав у Радянську Вірменію. І ось у 1947 році з'ясувалося, що його дочка від першого шлюбу жила — знайшла притулок в Сирії, потім переїхала в Ліван. До цієї пірщини переїхав зі своєю сім'єю Аветіс Давтян. Сім'я — це дружина-домогосподарка, син-воїдя, дочка-десятикласниця, дружина сина. Поки розглядалася їхня заява, на

данило запрошення США, від двоюрідного брата. Змінили напрям і вихали. І ось заява: «В США наші матеріальні умови були терпимі, робота оплачувалася непогано, але мучила туга за батьківщиною, за дітьми, за онуками — всі очі виплакали. Ці сім років здалася нам сімнадцять років. Якщо дозволите нам з дочкою повернутися, оселимося й будемо чекати сина з сім'єю. Він теж глибоко розкаюється у своєму вчинку».

Як не прикро, ці люди оцінюють обставини, виходячи з меркантильних міркувань. Соціальна несправедливість за кордоном? Яке мені до цього діло? Безробіття? Мені особисто брат обійняв роботу! Буду одержувати скільки-то доларів, це на стільки-то більше, ніж одержую тут. Куплю ось такі й такі речі.

Згадую деяких знайомих, які виїхали за кордон. Вони мінляли країну за країною в пошуках більш високих зарплаток. Вийжджали, і дуже скоро ставало ясно, що життя куди складніше їхньої примітивної «політичної економії», яка ґрунтувалася на різниці в цінах на джинси й відеоманітофони.

Сім'я Паркева Мицасяна, репатріанта з Греції, декілька років тому виїхала в США, до брата. Нещодавно він з дочкою приїхав у Єреван, провідаючи родичів, і подав заяву «Я зробив найбільшу помилку в своєму житті... З перших же днів зрозумів, ніщо не може замінити Батьківщину...».

В перші ж місяці життя в Америці вони переконалися, що міркували однією стороною — підрахували, скільки доларів одержуватимуть, а про те, скільки доведеться платити, не подумали. А платити треба багато — за квартиру, за

меблі в кредит, за все те (освіту, наприклад, чи медичне обслуговування), що вони одержували в Радянському Союзі безкоштовно, приймаючи це як належне. Ну, а родичі, брат? З братом раз бачилися й двічі говорили по телефону...

Отже, ні про що, крім життєвих благ, як правило, ілюзорних, знову-таки не думали. Залишилися Батьківщину, розпочалися з професією — тепер кваліфікований робітник прибирає сміття, інженер торгує морозивом.

1972 року Мириджан Унанян з дружиною й двома неповнолітніми дочками виїхали в США до сестри. Знайомі радили йому не поспішати — поїхати в гості, подивитися. Ні, вирішив він, для чого даремно витрачатися — їхати, так відразу. А зараз просить дозволу повернутися в СРСР, пише: «Переконався, що майбутнє моєї сім'ї в небезпеці. Дуже важко нам жити в чужій країні. Ну, а любяча сестра? В США у мене родичів немає, — пише Мириджан Унанян, — крім періодичної сестри». Ось тобі й возз'єднання!

Знайомлячись з історією таких сімей, доходиш одного висновку: частіше всього привід для виїзду на постійне проживання за кордон — фальшивий, вигаданий. Крім випадків з'єднання подружжя чи батьків з дітьми. А для того, щоб поїхати з братами й сестрами, тим більше двоюрідними, яких до того ж або зовсім не бачили, або бачили со-рок років тому, — необхідно вийжджати до них. Запроси їх до себе, поїдь сам. Коли люди, обманути в своїх надіях, побачили справжнє обличчя рекламованого західного раю й просяться назад — слова їм звучать шпиро... «Сім

ПЛАНЕТА

події • факти • коментар

З ТЕЛЕ-
ТАЙПНОЇ
СТРІЧКИ
ТАРС

Життя молоді за рубежом

УЛАН-БАТОР. Молодь Монголії розгорнула широку підготовку до XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у Москві. В усіх аймаках проводяться політичні й зустрічі з ветеранами революції, які покликані донести до кожної молодої людини високі ідеї міжнародного фестивального руху. Юнаки й дівчата країни сповнені рішучості внести гідний вклад у боротьбу за мир дружби між народами, заявив секретар Центрального комітету Монгольської революційної партії, спілкий молоді Ц. Давадорж, який гут виступив. Московський фестиваль, підкреслив промовець, дасть могутній імпульс спільним виступам молоді усіх країн і континентів у боротьбі проти воєнної загрози, за дальший розвиток соціального прогресу.

ЛІССАБОН. «Іграшки і мир» — під таким лозунгом португальські піонери оголосили конкурс на кращий твір прикладного мистецтва, присвячений Міжнародному року молоді, а також XII Всесвітньому фестивалю молоді і студентів, який має відбутися влітку цього року в Москві. Головне завдання конкурсу — в якому зможуть брати участь діти від 6 до 14 років, — спробувати відобразити тему боротьби за мир, роззброєння, проти страхіть війни. За умовами конкурсу кращі роботи будуть представлені на виставці в Москві під час фестивалю.

Валерій АЙДИНЯН.
(М. Єреван).

(АПН).

Недавно на Кіровоградщині гастролював артистичний колектив Тернопільської обласної філармонії. Цей знімок зроблено під час виступу в Новгородківському районному будинку культури співаків і музикантів із Тернополя Любові та Віктора АНІСІМОВИХ.

Фото С. ФЕНЕНКА.

ТВОРЧИСТЬ

БРАЛИ ЗА ДУШУ «КВІТКИ ЛУГОВІ»

Жителі Щасливого вже не мислять свят без зустрічей із колективом художньої самодіяльності сільського клубу. Щедро дарують культурній тривічці ланів і ферм дзвінку пісню, поезію, гумор.

Ось і недавно на традиційному вечорі тваринників вони виступили з концертом. Сподобалися присутнім пісні «Дерева моя», «Цвіте луговий», «Ой, мій милий вареник хоча» у виконанні вокального ансамблю у складі працівників ремонтної майстерні колгоспу В. Мажари, учителів Щасливської восьмирічної школи Т. Андрієнко і А. Удовенко та

вихователки дитячого садка Н. Капельюхи. Акомпанував їм на баяні метадист районного будинку культури Іван Пешка.

Теплими оплесками, дружним сміхом нагороджували тваринників гумор у виконанні кіномеханіка Сергія Погорілого.

Очолує колектив і бере безпосередню участь у концертах завізлом Г. Капельюха. За активну культурно-масову роботу в 1984 році районний відділ культури нагородив самодіяльний колектив Почесною грамотою.

Л. РУТАВІН.

с. Щасливе, Олександрійський район.

«ДЕЯКА ПРИХИЛЬНІСТЬ»... ДО ТАЛАНТУ ЧИ МОДИ?

На вміщені у минулому випуску «Диск-залу» матеріали «Магнітні поля італійської естради» та «Покажіть «Машину часу» ми одержали чимало відгуків. Ось окремі з них. Ми й справді не бачили «Машини часу» ніде, крім фільму «Душа» й давньої телепередачі «5 хвилин на роздуми». Що, є причини не показувати ансамблю? Скажіть про них.

Студентки педінституту, Кіровоград.

За що критикуєте Аль Бано і Роміну Пауер? Якщо вони виставляють напоказ своє щастя, кіба це погано? Пишете, що італійські пісні піднімають настрій. Та неже всі пісні повинні бути сумовитими?

Ірина В., Олександр М., Світлана Б., Олена К., Ігор З., Олександрія.

Якщо не слухати пісень, подібних тим, що виконують Аль Бано і Роміна Пауер, що тоді слухати? У телепрограмах «Пісня-84» не було пісень популярних ВІА. Де «Круїз», «Діалог»?

М. Гордієнко, Новоградка.

Мені здається, про італійський дует написано з іронією. А ми ж недавно бачили його у телефільмі, який сподобався.

Без підпису. Нсвоархангельськ.

В італійських піснях співається про мир і щастя, й це прекрасно. Така музика робить людину душевно багатшою. А популярний серед частини молоді «важкий рок» у виконанні західних груп?

це дикі жести і крики, щось схоже на звіриність...

В. Белова, Кіровоград.

Довгий час вважалося, що молодь тягнеться до зарубіжної естради. Але нині ми записуємо на магнітофони радянські пісні, бо вони стали проблемними. А якщо деякі ВІА критикуються — що ж, не все зразу. «Земляне» теж починали з року, який слухачів нічим не приваблював, а тепер знайшли свій стиль.

Група читачів, Головинськ.

Преса і радіо приділяють мало уваги пропаганді творчості молодих музичних колективів. Місяцями по радіо повторюють одні й ті ж пісні. Чому?

С. Тихий, Онуфрієвський район.

До виступів «Круїза», «Діалога», «Машини часу» я ставлюся з деякою прихильністю. Точніше, недавно ставилася, поки ці ансамблі були популярні...

Л. Березовська, Олександрівка.

Дуже хорошо ви сказали про італійську естраду. Наші ансамблі (деякі) справді піддавалися критиці за тексти. Критикувати легко, а от щось взаємно запропонувати...

В. Юр'єв, Олександрія.

КОМЕНТАР РЕДАКЦІЇ.

Нам імпронус ваша відвертість, шановні друзі. Шкода тільки, що з деяких листів не так легко збагнути, чим же саме приваблюють вас виконавці, котрих, як ви вважаєте, не-

дооцінюють. «Мені подобається» ще не дорівнює визначенню «Це зразок високого мистецтва». Убогі куплетики з вульгарними слівцями теж комуся подобаються — не скажете ж ви, що це люди з бездоганним естетичним смаком! Мабути, не в одного з нас, як і в Л. Березовської, «деяка прихильність» до певних артистів чи ВІА — не більше, ніж данина швидкоплинній моді.

Твердження С. Тихого, що наша молодь більше знає про «західних крикунів», ніж про своїх виконавців, спростовує редакційна пошта. З часу минулого випуску «Диск-залу» ми одержали 246(1) листів із проханнями опублікувати ту чи іншу пісню, розказати про артиста чи ВІА. Велика кількість заяв хоч і позбавляє нас змоги виконати їх усі одразу, проте залишає приємне враження від обізнаності читачів із радянською музикою. Особливість замовлень — жодної згадки про «крикунів»!

Познайомившись ми й з досить дотепною гуморескою кіровоградця Т. Нечипоренка про метушню довкола славновісної (чи горезвісної) «Феліції».

Коли цей матеріал уже був підготовлений до друку, пошта «Диск-залу» поповнилася черговою партією листів. Що в них? «Люблю пісні Софії Ротару»... «Алла Пугачова — чудова артистка», «Хвилюють серце пісні Юрія Антонова» тощо.

Коли цей матеріал уже був підготовлений до друку, пошта «Диск-залу» поповнилася черговою партією листів. Що в них?

«Люблю пісні Софії Ротару»... «Алла Пугачова — чудова артистка», «Хвилюють серце пісні Юрія Антонова» тощо.

МУЗИЧНІ КУРІОЗИ

ДЕВ'ЯНОСТ ПАЛЬЦІВ ГІТАРИСТА

Робота-гітариста створив японський інженер Сапору Нагасіма. Роль музиканта виконує автоматична клавіатура, її з'єднано з головним приладом заввишки 1,2 метра, у який вмонтовано гітару. Головний прилад перетворює звуки на електричні імпульси, які приймають датки з дев'яносто пальців, робота вдаряти по струнах гітари.

ДУДКА-ГІГАНТ

У Швейцарії довгожелез-на альпійська сурма належить до традиційних народних інструментів. Зроблена з дерева триметрова «дудка» легка, і пастухи охоче беруть її у гори. Для них гра на сурмі — не тільки розвага, а й засіб передачі різних сигналів. У країні регулярно влаштовують змагання і фестивалі сурмачів.

НАПІЙ... З ЕСТРАДОЮ

Що не зробили для реклами, аби набити гаманці! Американський концерт «Кока-кола» для рекламних фільмів апажував артиста західної естради Хуліо Іглесіаса. Конкуренти відреагували одразу: концерти «Пепсі-кола» запропонували за добрі гроші іншому відомому співакові — Майклу Джексону своїми піснями рекламувати його напої.

За матеріалами періодичної преси.

КАЛЕЙДОСКОП «ДИСК-ЗАЛУ»

Програму «В ім'я миру, життя й любові», присвячену ХІІ Всесвітньому фестивалю молоді і студентів у Москві, готує білоруський ансамбль «Вєрасі». Програма створюється в співдружності з лауреатом премії Ленінського комсомолу поетом Володимиром Некляевим.

Іменем народної артистки РРФСР Алли Пугачової названо один із філійських теплоходів. Коли судно мали спустити на воду, компанія-власниця оголосила конкурс на красну назву. Найбільше надійшло пропозицій назвати його іменем радянської співачки, котра полюбилася публіці під час гастролей у Фінляндії. У цій країні артистці було вручено «Золотий диск».

Лауреат Московського конкурсу артистів естради Алла Азаріна підготувала моноспектакль «Люблю і більше нічого», який розповідає про молоді роки поетеси Марини Цветаєвої. В поетичній композиції звучать музика Скрибіна, пісні А. Петрова і М. Таривердієва на вірші М. Цветаєвої.

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

Музыка звучит

Стихи М. ЗИНОВЬЕВА
Музыка А. МАЖУКОВА

Странно опустело все
В осеннем старом парке городском.
Встретились случайно мы
Под чертовым счастливым колесом.

Музыка негромкая
Знакомая летит со всех сторон,
Только вот судьба у нас с тобою —
Не смешной аттракцион.

Привет:

А музыка звучит, как разлуки стон —
Это старый вальс «Осенний сон».
Сквозь года, даже сквозь года
Сердце обжигает грустью он.

А музыка звучит, музыка звучит,
Слезы за улыбки прячешь ты.
Не грусти и за все прости
На краю несбытшей мечты.

Где-то в одиночестве
Колдует репродуктор вдалеке.
Вновь, как прежде, сердце мое
Тянется отчаянно к тебе.

Стихла, отгуляла
Листопада голубая канитель,
Но не открылилась
Нашей жизни голубая карусель.

Привет.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

Неділя

17 лютого

ЦТ (I програма)

8.00 — «Час». 8.35 — Виступ хорової капели хлопчиків. 9.00 — Документальний фільм. 9.20 — 7-й тираж «Спортлото». 9.30 — Будильник. 10.00 — Служба Радянському Союзу! 11.00 — «Здоров'я». 11.45 — «Ранкова

пошта». 12.15 — «Хочу все знати». 12.30 — Сільська година. 13.30 — Музичний лоск. 14.00 — Прем'єра фільму-вистави «Анчутка». 15.10 — Концерт. 15.45 — «Неру». Документальний фільм. «Свабода». Фільм 3-й. 16.45 — Новини. 16.50 — Мультфільм. 17.00 — «Продовження подвигу». Із циклу «Вирішуйтеся на місці». 18.00 — Міжнародна панорама. 18.45 — Прем'єра телефільму «Вудінок на дюнах». 20.00 — Клуб мандрівників. 21.00 — «Час». 21.35 — Прем'єра документального телефільму «Бесіди з Мравинським». 22.30 —

Чемпіонат світу з ковзанярського спорту. Чоловіки. 23.15 — Новини.

ЦТ (II програма)

8.00 — На зарядку станові! 8.15 — Веселі поти. 8.30 — Ритмічна гімнастика. 9.00 — Російська мова. 9.30 — Документальний телефільм. 10.00 — Концерт. 10.55 — Очевидці-неймовірно. 11.55 — Програма телебачення Вірменської РСР. 13.15 — Чемпіонат СРСР з легкої атлетики. 14.00 — Світ і молоді. 14.35 — Телефільм «Назад дороги немає». 2 серія. 15.45 — Розповідають наші кореспонденти. 16.15 — «У

нашому домі». Телеогляд. 17.20 — Чемпіонат СРСР з баскетболу. Жінки. ЦСКА — ТТТ. 18.00 — «Видатні радянські композитори — лауреати Ленінської премії». Д. Д. Шостакович. 18.50 — «Дослідники Антарктиди». Теленарис. 19.15 — Чемпіонат світу з біатлону. Естафета 4х7,5 км. Чоловіки. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Науково-популярний фільм «Вудінок для хліба». 20.25 — VI Міжнародний фестиваль телепрограм про народну творчість «Веселіа». 21.00 — «Час». 21.35 — Фільм «Чемпіон полковника Шалігіна».

Редакція газети «Молодий комунар» і Гайворонський район комсомолу вітають завідувачого відділом комсомольських організацій Гайворонського райкому ЛКСМУ Дмитра Ковалю та Ольгу Кізілю з одруженням.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському язичі.

РК-00943.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
М. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Індекс 61103.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольської роботи — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-35; універсальної молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Зам. № 89. Тираж 60 200.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глібки, 2. Газета виходить в п'ятницю, четвер і суботу.